
ROZTLUCZONY (1) *part praet pass pf*

Oba o jasne.

pl N subst roztluczon(e). ◇ [N sg n a. pl subst roztluczon(e).]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Rozbity na kawałki, rozkruszony: [Rudis, Kalckfcherben/ bruchfstein von eingefallenen gebewen.

P. Rum/ roftluczone kámienie vpádełgo [!] budowánia/ gruz. Volck 547.]

Szereg: »rozbity a roztluczony«: Rudus, Máteria áłtrychowa/ to yeft rozbite á roftluczone kámienie s cegłą y s wapnem/ z których áłtrichy czinią/ á páwimenti álbo tła á ziemię pokładáyą. Mqcz 359d.

Synonimy: podruzgany, podruzgotany, rozbity, roztracony, zgruchotany.

Cf **ROZTLUC**

ALKa